

بسم الله الرحمن الرحيم؛ اذکاری که صبح و شام گفته می‌شوند.

(الم * (الْمِ) «الم (الف. لام. میم)». ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * (ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ) «این کتابی است که هیچ تردیدی در [الهی بودن] آن نیست و مایهی هدایت بر هیزگار است». الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ * (الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ) «همان کسانی که [در نهان و آشکار] به غیب ایمان دارند و نماز را برپا می‌دارند و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند». وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ) «و آن کسانی که به آنچه بر تو و [بر پیامبران] پیش از تو نازل شده ایمان می‌آورند و به روز رستاخیز یقین دارند». أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ). (أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ) «اینان از جانب پروردگارش از هدایت برخوردارند و رستگاران [واقعی] همین‌ها هستند». [البقرة: ۱-۵].

(الله لا إله إلا هو الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ). (الله لا إله إلا هو الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ) [البقرة: ۲۵۵] «الله [معبود راستین است؛] هیچ معبودی [به‌حق] جز او نیست؛ زنده‌ی پاینده [و قائم به ذات] است؛ نه خوابی سبک او را فرا می‌گیرد و نه خوابی سنگین؛ [و لحظه‌ای از تدبیر جهان هستی، غافل نمی‌ماند؛] آنچه در آسمان‌ها و زمین است، از آن اوست. کیست که نزد او جز به فرمانش شفاعت کند؟ گذشته و آینده‌ی آنان [بندگان] را می‌داند و [انان] به چیزی از علم او احاطه [و آگاهی] نمی‌یابند، مگر آنچه خود [الله] بخواد. کرسی او آسمان‌ها و زمین را در بر گرفته است و نگهداشتن آنها بر او [سنگین و دشوار نیست و او بلندمرتبه [و] بزرگ است».

آیه الكرسي [البقرة: ۲۵۵]
(أَمَّا الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفِرُّ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَإِنَّكَ الْمَصِيرُ * (أَمَّا الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفِرُّ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ) «رسول [الله] به آنچه از [سوی] پروردگارش بر او نازل شده ایمان آورده است و مؤمنان [تیز] همگی به الله و فرشتگان و کتاب‌ها و پیامبرانش ایمان آورده‌اند؛ [و رسول و مؤمنان گفتند:] میان هیچ‌یک از پیامبرانش فرق نمی‌گذاریم [و به همه شان ایمان داریم]. و گفتند: شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا، امرزش تو را [خواه‌انیم] و بازگشت [تمام امور] به سوی توست».

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ). (لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ) «الله به هیچ کس جز به اندازه‌ی توانش تکلیف نمی‌کند. آنچه [از خوبی] به دست آورده است به سود اوست و آنچه [بدی] کسب کرده است به زیان اوست. [پیامبران و مؤمنان گفتند:] پروردگارا، اگر فراموش یا خطا کردیم، ما را بازخواست نکن. پروردگارا، بار گران [و تکلیف سنگین] بر [دوش] ما مگذار؛ چنان که آن را [به مجازات گناه و سرکشی] بر [دوش] کسانی که پیش از ما بودند [بهدیان] نهادی. پروردگارا، آنچه که تاب تحملش را نداریم بر [دوش] ما مگذار و ما را بیمار و به ما رحم کن. تو یار [و کارساز] مایی؛ پس ما را بر گروه کافران پیروز گردان». [البقرة: ۲۸۵-۲۸۶]

(حم * (حم. حا. میم)»
تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ * (تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ) «نزول [این] کتاب، از سوی الله شکست‌ناپذیر داناست». غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَهِيَ الْمَصِيرُ). (غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَهِيَ الْمَصِيرُ) «[پروردگاری که] آمرزنده‌ی گناه و توبه‌پذیر، سخت‌گیر و نعمت‌بخش است؛ هیچ معبودی [به‌حق] جز او نیست و بازگشت [همه] به سوی اوست». [غافر: ۱-۳]

(هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ * (هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ) «او الله است که معبودی [راستین] جز او نیست؛ دانای غیب و آشکار است؛ او بخشنده‌ی مهربان است».

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ * (هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ) «او الله است که معبودی [به‌حق] جز او نیست؛ [اوست] فرمانروا، منزله، بی‌عیب و نقص، تصدیق‌کننده‌ی پیامبرانش، مراقب [اعمال بندگانش]، قدرتمند شکست‌ناپذیر، شکوهمند و شکست‌دهنده‌ی مطلق، و الامقام و شایسته‌ی عظمت. الله از چیزهایی که [برای او به عنوان] شریک می‌آورند، پاک و منزله است». هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ). (هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ) «او الله است: خالق هستی، آفریدگار آن از نیستی [و] شکل‌دهنده‌ی مخلوقات؛ نام‌هایی نیک دارد. آنچه در آسمان‌ها و زمین است تسبیح او را می‌گویند، و او قدرتمند شکست‌ناپذیر [و] حکیم است». [الحشر: ۲۲-۲۴]

(قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ) (قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ) «[ای پیامبر] بگو: او الله یکتا و یگانه است».

(قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ) (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ) «[ای پیامبر] بگو: به پروردگار سپیده‌دم پناه می‌برم». (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ). (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ) «[ای پیامبر] بگو: به پروردگار مردم پناه می‌برم». هر سوره به طور کامل، سه بار خوانده شود.

«أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ»: «پناه می‌برم به کلمات کامل الله از شر آنچه خلق نموده است».

(سه بار).
«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ»: «به نام الله که با نام او چیزی در زمین و آسمان ضرر نمی‌رساند؛ و او شنوای داناست».

(سه بار).
«رَضِيْتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَبِيًّا»: «راضی شدم به الله به عنوان پروردگارم و به اسلام به عنوان دینم و به محمد صلی الله علیه وسلم به عنوان پیامبرم».

(سه بار).

«أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ الْمَلِكُ لِلَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَحَدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، رَبِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا فِي هَذَا الْيَوْمِ وَخَيْرَ مَا بَعْدَهُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا فِي هَذَا الْيَوْمِ وَشَرِّ مَا بَعْدَهُ، رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْكَسَلِ وَالْهَرَمِ وَسُوءِ الْكِبَرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ النَّارِ وَعَذَابِ الْقَبْرِ»؛ «ما و تمام جهانیان برای الله صبح نمودیم؛ و حمد و ستایش برای الله است که معبود بر حقی جز او نیست؛ یکتاست و شریکی برای او نیست؛ پادشاهی از آن اوست و حمد و ستایش برای اوست؛ و او بر هر کاری تواناست؛ پروردگارا از تو خیر و خوبی این روز و خیر پس از آن را می‌خواهم؛ و به تو پناه می‌برم از شر آنچه در این روز است و از شر آنچه بعد از آن است؛ پروردگارا، به تو پناه می‌آورم از تنبلی و پیری و مشکلات پیری؛ و به تو پناه می‌آورم از عذاب دوزخ و عذاب قبر».

و با فرا رسیدن شب می‌گوید: «أَمْسَيْنَا وَأَمْسَى الْمَلِكُ لِلَّهِ»؛ «ما و تمام جهانیان برای الله متعال شب نمودیم». و می‌گوید: «رَبِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ»؛ «پروردگارا، از تو خیر و خوبی وقایع این شب را می‌خواهم». و تا آخر این ذکر را می‌خواند و به جای «أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ» و «هَذَا الْيَوْمِ»، «أَمْسَيْنَا وَأَمْسَى» می‌گوید.

«اللَّهُمَّ بِكَ أَصْبَحْنَا، وَبِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ نَحْيَا، وَبِكَ نَمُوتُ، وَإِلَيْكَ النُّشُورُ»؛ «بار الها! به توفیق و یاری تو صبح کردیم و با عنایت تو شب نمودیم و به خواست تو زنده‌ایم و به خواست تو می‌میریم و رستاخیز ما به‌سوی تو است».

و در هنگام شب می‌گوید: «اللَّهُمَّ بِكَ أَمْسَيْنَا وَبِكَ أَصْبَحْنَا وَبِكَ نَمُوتُ وَبِكَ نَحْيَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ»؛ «بار الها، با توفیق و یاری تو شب نمودیم و با عنایت تو صبح می‌کنیم و به خواست تو می‌میریم و به خواست تو زنده می‌شویم؛ و به‌سوی تو باز می‌گردیم».

«اللَّهُمَّ مَا أَصْنَعُ بِكَ مِنْ نِعْمَةٍ أَوْ بِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ، فَمِنْكَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، فَالْحَمْدُ لَكَ الشُّكْرُ»؛ «بار الها، هر نعمتی که در این صبح دارم یا یکی از مخلوقات از آن برخوردار است، تنها از جانب توست که شریکی نداری؛ پس حمد و ستایش برای توست و شکرگزاری و قدردانی برای تو توست».

و در هنگام شب می‌گوید: «ما أمسى بي»، یعنی: «هر نعمتی که در این شب دارم». «اللَّهُمَّ إِنِّي أَصْبَحْتُ مِنْكَ فِي نِعْمَةٍ وَعَافِيَةٍ وَسِرٍّ، فَأَتَمَّ عَلَيَّ نِعْمَتَكَ وَعَافِيَتَكَ وَسِرَّتَكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ»؛ «بار الها، من در نعمت و عافیت و ستر و پرده‌پوشی تو صبح نمودم؛ پس نعمت و عافیت و پرده‌پوشی خود را در دنیا و آخرت بر من تمام بگردان».

(سه بار). و در هنگام شب می‌گوید: «اللهم اني أمسيت»، یعنی: «بار الها، من در نعمت و عافیت و ستر و پرده‌پوشی تو شب نمودم». تا پایان. «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ غَلِيَةِ الدَّيْنِ وَمِنْ قَهْرِ الرِّجَالِ»؛ «بار الها، به تو پناه می‌آورم از نگرانی و غم؛ و به تو پناه می‌آورم از ناتوانی و تنبلی؛ و به تو پناه می‌آورم از بزدلی و بخل؛ و به تو پناه می‌آورم از غلبه‌ی بدهکاری و از چیرگی مردان».

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي وَآمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي»؛ «بار الها، از تو عافیت در دنیا و آخرت را می‌خواهم؛ بار الها، از تو بخشش و عافیت در دین و دنیا و خانواده و مال را خواهانم؛ بار الها، عیب و نقص‌های مرا ببوشان و ترس‌هایم را به امنیت تبدیل بفرما؛ بار الها، مرا از جلو و از پشت سرم و از سمت راستم و از سمت چپم و از بالای سرم حفظ بفرما؛ و به عظمت و بزرگی تو پناه می‌آورم که از زیر پایم کشته شوم».

«اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتَ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ بِدُنْيَايَ فَاعْفُورٌ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ»؛ «بار الها، تو پروردگار من هستی، معبود بر حقی جز تو نیست؛ مرا خلق نمودی و من بنده‌ی تو هستم؛ و من تا بتوانم بر عهد و پیمان و وعده‌ی تو هستم؛ به تو پناه می‌آورم از شر آنچه انجام دادم؛ به نعمت تو بر خود اعتراف می‌کنم و به گناهم اقرار می‌کنم، پس مرا ببخش که کسی جز تو گناهان را نمی‌بخشد».

«اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ؛ رَبِّ كُلِّ شَيْءٍ وَمَلِيكُهُ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ نَفْسِي وَشَرِّ الشَّيْطَانِ وَشَرِّكَ وَأَنْ أَقْتَرَفَ عَلَى نَفْسِي سُوءًا، أَوْ أُجْرَهُ إِلَى مُسْلِمٍ»؛ «بار الها، ای آفریننده‌ی آسمان‌ها و زمین؛ ای آگاه و دانای نهان و آشکار؛ ای پروردگار و مالک همه چیز؛ گواهی می‌دهم که معبود بر حقی جز تو نیست؛ به تو پناه می‌آورم از شر نفسم و از شر شیطان و شرک او؛ و اینکه در حق خود بدی کنم یا آن را در حق مسلمانی سرایت دهم».

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَصْبَحْتُ أَشْهَدُكَ وَأَشْهَدُ حَمَلَةَ عَرْشِكَ وَمَلَائِكَتَكَ، وَجَمِيعَ خَلْقِكَ بِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَأَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ»؛ «بار الها، درحالی صبح نمودم که تو و حاملان عرش و فرشتگان و همه‌ی مخلوقات را گواه می‌گیرم که تو الله هستی و معبود بر حقی جز تو نیست و محمد بنده و فرستاده‌ی توست».

و در هنگام شب می‌گوید: «اللهم اني أمسيت..»، یعنی: «بار الها در حالی شب نمودم که...». تا پایان (چهار بار). «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»؛ «معبود بر حقی جز الله نیست، یکتاست و شریکی ندارد؛ پادشاهی برای اوست و حمد و ستایش برای او؛ و او بر هر کاری تواناست».

(صد بار) در صبح یا شب. «حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ»؛ «الله برای من کافی است؛ معبود بر حقی جز او نیست؛ بر او توکل نمودم و او پروردگار عرش بزرگ است».

(هفت بار). «حَسْبِيَ اللَّهُ وَكَفَى، سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ دَعَا، لَيْسَ وَرَاءَ اللَّهِ مَرْمَى»؛ «الله برای من کافی است و کفایت می‌کند، دعای کسی که او را بخواند می‌شنود، پس از الله هدفی نیست».

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ»؛ «پاک و منزّه است الله و حمد و ستایش او را می‌گویم».

(صد بار) در صبح یا شب، یا در هر دو. «اسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ»؛ «از الله طلب آمرزش می‌کنم و به سوی او توبه می‌نمایم».

(صد بار). این مواردی بود که نوشتن آنها برایم میسر گردید؛ از الله متعال می‌خواهم که مفیدش بگرداند.

نوشته‌ی محمد صالح العثیمین در تاریخ ۲۰/۱/۱۴۱۸ هجری

